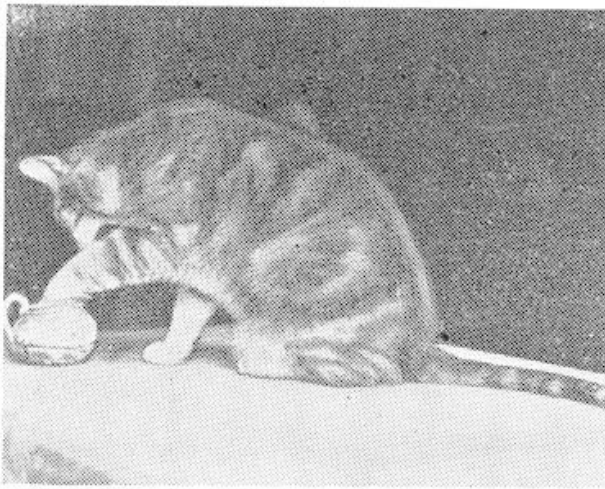
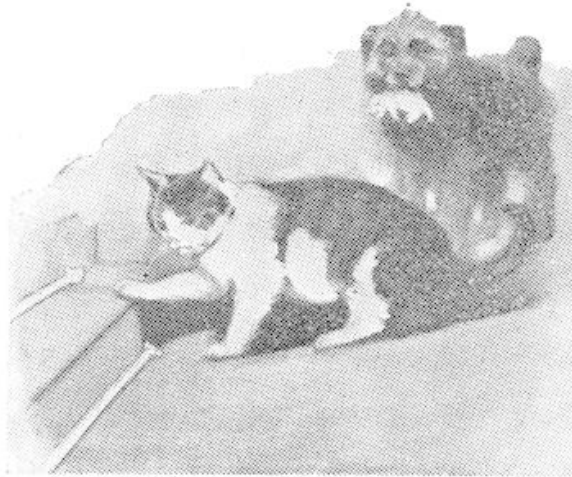

Voor de kleuters

Het A-voon-tuur van Wol-le-tje Wit.

door Ab Visser.

Poe-sen-moe-der-tje Wit had kin-der-tjes ge-kre-gen. Eerst wa-ren die poe-sen-kin-der-tjes erg hul-pe-loos en blind, maar al spoe-dig be-gon-nen ze te lo-pen en te spe-len, te mi-au-wen en te spin-nen. Eén van de jon-ge poes-jes was stou-ter dan de an-de-re; het heet-te Wol-le-tje Wit, om-dat het he-le-maal wit was en net een dot-je wol geleek. Op een goei-e dag was Wol-le-tje Wit weg en ner-gens te vin-den. In elk hoek-je en gaat-je zocht moe-der-je Wit, tot-dat-ze haar kind-je vond in een kan-ne-tje. Daar was het dier-tje in ge-kro-pen en nu kon het er niet meer uit-ko-men. Hoe het er weer uit te krij-gen, peins-de moe-der-tje Wit en stak haar

(vervolg van pagina 134.)

„Pak aan,” zegt hij tegen Lieven en Leyn, die vlak bij hem staan, „we trappen dat ding in elkaar!”

En terwijl Oltusius druk bezig is zijn belagers van het lijf te houden, worden allen ineens op-geschrikt door een geweldig gekraak. De kathed-er is ondersteboven gegooid en enkele jongens staan er op te dansen. Krakend bezwijkt de troon, van meester Oltusius, de troon waarop hij gerechtigheid oefende, voor de klas. Het nieuwe pijpje, dat er op ligt, vliegt in stukken. Het inktkokertje, dat er aan hangt loopt leeg en de inkt vormt een zwarte vlek op de vloer.

De kathed-er ligt ondersteboven in elkaar ge-trapt.

„Boontje komt om zijn loontje, meester,” lijst Leyn Hendriks.

(Wordt vervolgd.)

snoet in het kan-ne-tje. Maar dat hielp niet. Moe-der-tje Wit pro-beer-de het nog eens en nog eens. Nu met haar rech-ter-poot, dan met haar lin-ker, maar al-les was ver-geefs. Zij draai-de kla-gend om het kan-ne-tje heen, kon haar kind-je ho-ren pie-pen van be-nauwd-heid, maar hel-pen kon ze het niet. Toen be-sloot ze maar de wacht te hou-den en op te pas-sen dat ten-min-ste nie-mand het kwaad kon doen. Al een he-le poos had ze zo ge-wacht en be-gon ook aan haar an-de-re kin-der-tjes te den-ken, toen Dol-ly, de hond er aan kwam. Moe-der-tje Wit en Dol-ly had-den dik-wijls ru-zie, maar wa-ren daar-naast toch ook dik-ke vrien-den en Dol-ly be-sloot Moe-der-tje Wit te hel-pen.

Zij was veel ster-ker dan de poes en toen zij eens aan het kan-ne-tje ge-ro-ken had en er eens in-keek, wist ze wel wat haar te doen stond. Met haar poot sloeg ze te-gen het kan-ne-tje aan, dat viel om en brak uit-een in scher-ven. Wol-le-tje Wit was weer vrij, maar o zo be-duusd; ze tril-de op haar poot-jes en kon be-slist niet lo-pen. Moe-der-tje Wit was zelf ook o-ver-stuur en daar-om zei Dol-ly: „wijs mij maar de weg naar je nest-je, dan volg ik je wel met je kind-je.” En zo ge-beur-de het. Dol-ly droeg Wol-le-tje Wit en volg-de Moe-der-tje Wit naar het nest. Was dat niet lief van Dol-ly?

Heb je dié al gehoord?

In een circus.

Eigenaar: „Tien gulden voor ieder, die in de kooi der leeuwen durft gaan.”

Boer: „Ik... eerst de 10 gulden.”

Eigenaar: „Goed, hier — en nu zal ik de deur open doen, dan kun je er in gaan.”

Boer: „Nee, eerst de leeuwen er uit.”